

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΔΗΛΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. 'Εν 'Αθήναις σφ. 15.—'Εν δὲ ταῖς ἑπερχ. σφ. 16.—'Ἐν τῷ ἔξωτ. σφ. 25

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, 'Αριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΠΑΕΙ ΚΙ' ΑΥΤΟ!

Φτηνὰ τὴν ἐγλυτώσαμε, Πανέλληνές μου, πάλι,
φοβήθηκε καὶ τᾶδωσε ἀμέσως ἡ Τουρκιά,
καὶ τώρα θὰ κοιμώμαστε μὲ ἥσυχον κεφάλι,
καὶ θάνατι ἡ εἰρήνη μας ἀκόμη πιὸ γλυκειά.
'Ρίξτετε συμπάρα, Ἕλληνες, μὲ τὴ χάρὰ 'στὰ στήθη,
τὸ νέο μας τὸ ζήτημα γιὰ μιὰ στιγμή ἐλύθη.

Πάει κι' αὐτὸ, τελείωσε, νὰ 'βροῦμε ἄλλο τώρα,
δὲν πρέπει δίχως ζήτημα ἡμέρα νὰ περνᾷ·
εἶναι ἀνάγκη ποῦ καὶ ποῦ νὰ ἔρχεται καὶ μπόρα,
κι' ὁ πόλεμος νὰ φαίνεται γιὰ 'λίγο 'στὰ βουβά.
Νὰ ἐξυπνοῦμε μιὰ στιγμή μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ χέρι
καὶ πάντα νὰ κερδίζουμε μὲ τὸ ραχάτι μέρη.

'Ἄλλο καινούριο ζήτημα ἄς γεννηθῆ καὶ τώρα·
τὰ σύνορά μας ποῦ ἄλλοῦ δὲν εἶναι χαραγμένα ;
ποῖα ἄλλη μᾶς ἐχθρεύεται γειτονική μας χώρα ;
δὲν πρέπει νὰ καθώμαστε μὲ χέρια σταυρωμένα.
Ποῦ πολεμοῦν, νὰ στείλουμε στρατεύματα καὶ στόλους ;
γιατὶ δὲν ταξιδεύουμε καὶ ἕως εἰς τοὺς Πόλους ;

Κινοῦνται καὶ ὀπλίζονται μὲ πυρετὸ τὰ κράτη,
καὶ τόσαις ἀγριαῖς φωναῖς γεμίζουν τὸν ἀέρα...
ὦ ! ναι, λαοί, μαλώσετε, ἄς γίνῃ τέλος κάτι,
καὶ ὡς 'στὰ βάλθη ἄς σεισθῆ ἡ μιὰ κι' ἡ ἄλλη σφαῖρα.
'Ἄς τήκεται τὸ σίδηρο σὲ ποταμοὺς πυρίνους,
καὶ ἄς βογγᾷ βραεῖα ἡ γῆ ἀπὸ βρονταῖς καὶ θρήνους.

Κι' ἐμεῖς θὰ σᾶς κυττάζουμε ἀπὸ μακρὰ μὲ πόνο,
καὶ σύμμαχοι θὰ ἤμεθα μὲ σᾶς εἰλικρινεῖς·
θὰ κλαῖμε καὶ θὰ φρίττουμε 'στῶν φίλων μας τὸ φόνον,
ἀλλὰ δὲν θὰ σκοτώνεται πρὸς χάριν των κανεῖς.
'Ὅλοι θὰ εὔρουν σύμμαχον τὴν φίλην μας πατρίδα,
ἂν ἀπ' τὰ λάφυρα μικρὴ μᾶς δώσουνε μερίδα.

'Ἄς γεννηθοῦν ζητήματα καινούρια καὶ μεγάλα,
ἄς φαγωθοῦν τῆς Δύσεως κι' Ἀνατολῆς τὰ κράτη,
ἄς ἀνεθῆ κι' ὁ Ἄραμπης ἀπάνω 'στὴν κρεμάλα,
ἐμεῖς οὐδετερότητα κι' αἰώνιο ραχάτι.

Ζήτημα μόνον νὰ βρεθῆ, καὶ ὅ,τι καὶ ἂν γένη,
καὶ ἀπὸ φίλους μας κι' ἐχθροὺς θὰ βγοῦμε κερδισμένοι.

Gouris.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Τώρα που δεν έχουμε να χρησιμοποιήσωμεν τὰς πολεμικὰς μας δυνάμεις, ἕνεκα τῆς λύσεως τοῦ μεθοριακοῦ, καλὸν εἶναι ὁ κ. Γρίβας ὅστις βγήκε μὲ δεκατρεῖς ἑκατοντῶν τῆς Τουρκίας, νὰ βγῆ τώρα μὲ 13 χιλιάδας ἑκατοντῶν τοῦ κυρίου Ζούρκα καὶ τῶν λοιπῶν συμμοριῶν.

Ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας ἀνηγόρευσε πατρίκιον τὸν Οὐέλσελέϋ· ἡ βασίλισσα τῶν Ἀθηνῶν Πλάκα τὸν περιέλαβεν εἰς τὰ ἐκεῖ εἰς πᾶν μεγάλο γεγονός γεννώμενα πολιτικὰ τραγούδια τῆς· καὶ τώρα ἀντὶ τῆς γνωστῆς ἐπιφθοῦ:

Παπαρούνα τ' ὄνομά σου
καὶ γλυκὸ τὸ γίλημά σου
ἔχομεν τὴν ἐξῆς θριαμβευτικὴν ἐπιφθὸν:
Βολσελεϋ, Βολσελεϋ,
ἡ καρδοῦλά σου τὸ λέει.

Σὰς διδομεν τὸ ὀρεκτικώτερον ποιμνρόλι, δηλαδὴ κατάλογον τῶν ἐφετεινῶν ὑποψηφίων Δημάρχων:

Σοῦτσος—Κυριακὸς—Φρεαμίτης—Πετρακῆς—Μακρυγιάννης—Σκουζῆς—Καλλιφρονᾶς (ὁ Νίκος)—Καμπᾶς—Βρυζάκης—Παπαλεξάνδρης—Κατασάνδρης—Μελᾶς—Μενέλαος Νεγρεπόντης.

Ὁ φίλος μας ἔρχεται δέκατος τρίτος! Τί ἀτυχία τὴν ὅποιον μάλιστα ἔ' ἀντισηκώσῃ ὀλίγον ἢ εὐτυχία τοῦ νῆλθῃ κ' ἐπιλαχῶν δέκατος τρίτος.

Οἱ προβιβασθέντες δικαστικοὶ εἶναι γούργα κατὰ τοῦ Βασιλέως, διότι ἕνεκα τῆς ἀπουσίας του ἀργεῖ νὰ κατέβῃ τὸ διάταγμα ἀπὸ τὸ παλάτι.

Ἐλέχθη δὲ τὸ ἐξῆς εὐφύς:
— Τὰ διατάγματα στέλλονται εἰς Εὐρώπην πρὸς τελειοποίησιν τῶν σπουδῶν των !!

Εἰς τοῦ βιβλιοπώλου Βίλμπεργ ἦτο ἐκτεθειμένον τὸ μυθιστόρημα τοῦ Μπελό: Le roi des grecs (ὁ Βασιλεὺς τῶν κλεπτῶν ἐν τῷ χαρτοπαιγνίῳ).

Εἰς αὐλικὸς διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ ξεύρων τόσα γαλλικὰ τὸ ἀγοράζει ἐκλαμβάνων τὸν τίτλον ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ δυστυχῶς ἢ λέξις grec θὰ πῆ καὶ Ἑλληνας καὶ κλέπτης!

Ὁ κ. Ἀνέστης Κωνσταντινίδης κατήντησε καλλιτεχνικὴ εἰδικότης Βιβλιοπώλου. Οἱ ἐφετεινοὶ τοῦ Ἡμεροδελτίου τοῦ 1883 εἶναι ἀθηναϊκὰ κομφοτεχνήματα· πρέπει νὰ φηγοῦνται εἰς ὅλας τὰς αἰθούσας. Ἐχει κἀνεὶς τὸν Ὀδηγὸν ὅλου τοῦ Ἑτους, περιπλέον καὶ

μῖαν ὥρα ἰσὺς εἰκόνα. Πολλάκις εἶναι ἐξηγημένοι ἐκ τῶν δημοτικώτερον μελοδραμάτων, καὶ ὅταν τὰς βλέπῃ τις, τοῦ ἔρχεται νὰ τραγουδῇ καὶ ὅταν τραγουδῇ, δὲν χορταίνεται νὰ τὰς βλέπῃ. Ἐχει δὲ πλοῦτον εἰδῶν καὶ ποιητικῆς. Ἀπὸ ἔχει καὶ Ἡμεροδελτίου μὲ τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἐφημερίδων, ἐφ' ᾧ καὶ τὸν εὐχαριστοῦμεν.

Καὶ ὅταν ἤρχισε μὲ τὸ λεξικὸν νὰ τὸ διαβάξῃ καὶ εἶδε ὅτι ἔχει νὰ κάμῃ μ' ἕνα Ἀρχικατεργάρον, μ' ἕνα ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Μελικ ἐφένδην!!

Ἐχομεν δύο λαϊμητόμους, τὴν μίαν κινητὴν, διὰ τὸν Πετιμεζᾶν καὶ τὸν Φτυχιᾶκον, διὰ τὸ Λαζύριον καὶ τὰς Πάτρας· τὴν ἄλλην, ἀκίνητον ἐν τῇ Μεγάλῃ οἰκίᾳ Μελά, τὴν κατ' εὐφημισμὸν λεγομένην Ἀθηναϊκὴν Λέσχην. Καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη τρῶνε ἀνθρώπους. Καὶ διὰ τὴν μίαν καὶ διὰ τὴν ἄλλην μαυροφοροῦν ἀνθρώποι. Δὲν ἔχομεν μόνον τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν διφθερίτιδα· ἔχομεν καὶ τὴν λεσχίτιδα· μίαν ἡμέραν αἱ τραγικώτεραι σελίδες ἀθηναϊκοῦ μυθιστορηματῶς θὰ γραφῶσιν ἐπὶ ὀκρίθαντος, ὅστις θὰ εἶναι ἡ Λέσχη. Τὸ τελευταῖον τῆς θύμα ἦτο ἡδη ἀποκεφαλισμένον πνευματικῶς· ἡ λέσχη τώρα τὸν ἀπεκεφάλισε σθερικῶς. Σπουδαῖα περιουσία τοῦ δυστυχοῦς ἐκεῖ μέσα ὑπὸ τῶν ἐντίμων Λεσχίτων κατεφαγῶθη. Ἐμεινε μόνον μὲ τὴν σπονδυλικὴν του στήλην καὶ δέκα χιλιάδας δραχμᾶς. Τί θὰ γίνῃ τώρα ἡ σπονδυλικὴ αὐτῆ στήλη ἀκέφαλος, ἀχρήματος, ἐπικλινῆς;

Ἴδου εὐκαιρία διὰ τὸν κ. Κοσσανάκον νὰ ἀναβῆ ἔριππος τὴν Ἀθηναϊκὴν Λέσχην καὶ νὰ τὴν κάμῃ ὅλα ἐκεῖ μέσα, αὐτὸς καὶ τ' ἄλλογο του, γῆν Μαδιάμ!

Ὁ Λογίας ὅστις διηυκλόυνε τὴν ἀπόδρασιν τοῦ Τακούση λέγεται ὅτι ἠτύοκτόνησεν· μερικὸι ὅμως διερμηνεύουν τὴν αὐτοκτονίαν αὐτῆν ὡς δραπέτευσιν καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐνομίζετο ὅτι ὁ Δὲ Κάστρος ἐμελλε νὰ παραστήσῃ μόνος· ἀλλὰ εἶχε καὶ ἄλλους amateurs, οἵτινες εὐγενῶς προσεφέρθησαν. Καὶ ἦτο λοιπὸν ὁ Δὲ Κάστρος καὶ οἱ Δὲ Κάστροι. Διὰ νὰ παρωδηθῇ ἡ περὶ Τούρκου παροιμία καὶ νὰ γίνῃ: «Εἰς τὸν βλάκα, βλάκας καὶ μισός.»

Ὅσοι δὲν τὸ ἐλάβετε, κυνηγήσατε μὲ τὸ μ. ὀνόκανο τῆς δεκάρας τὸ τελευταῖον Φιλολογικὸν παράρτημα τῆς Ἐφημερίδος, νὰ ἀναγνώσῃτε τὸ Κυνήγι τοῦ κ. Ἱεροκλέους. Πρῶτην φορὰν γράφεται τοιοῦτό τι εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τὸ ὕφος του εἶναι ζωντανὸν ὡς τὸ φτ ἐρύγιασμα ὀρτυκιοῦ, τὸ ὅποσον βγάζει τὸ λαγωνικὸν ἐκ τῶν προστατευτικῶν του θάξμωνος.

Ο ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΟΙΝΟΠΟΤΗΣ.

(Ἡ σκηρὴ ἐν τῷ νεκροταφείῳ Ἀθηνῶν)

Κατὰ τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως κατῴκει γέρον μακρᾶς, ἀγαθώτατος καὶ ἐντιμὸς οἰκογενειάρχης, πολὺ ἐν τῇ νεότητι του ἐργασθεὶς χάριν τῶν τέκνων του· μεταξὺ τῶν ἄλλων ὅμως εἶχε καὶ τὸ προτέρημα ν' ἀγαπᾶ παρὰ πολὺ τὸν οἶνον καὶ ἰδίως τὸ ἑλληνοπρεπέστατον ρετινῶ. Ὅσακις δὲ ἦτο στὸ κέρι ἔλεγε εἰς τοὺς υἱοὺς του «παιδιά μου, σὰς ἀφίνω εὐχὴ καὶ κατάρτα σὰν πεθάνω καὶ μὲ κατεβάσῃτε στὸ κρῦο χῶμα, νὰ μοῦ βάλῃτε στὴν ἀγκαλιὰ ρου, μὴ μπουκάλα χιλιάρικη βρετανιάτο... μὰ... ἀπ' τὸ καλὸ!» Οἱ υἱοὶ του γελῶντες τοῦ τὸ ὑπέσποντο· καὶ ὄντως μετὰ τινα χρόνον ὁ γέρον πεθαίνει, οἱ δὲ υἱοὶ του, οἵτινες πολὺ ἀγαποῦσαν τὸν ἀγαθὸν πατέρα τους, ἐξεπλήρωσαν τὴν θέλησίν του, καὶ ἰδοὺ ἅμα κατεβιάσθη εἰς τὸν λάκκον, πρὶν ἐπιτεθῆ τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου, προσέρχεται μεγαλοπρεπῆς ἡ χιλιάρικη καὶ τίθεται πλαγιαστῆ, καὶ στόμα μὲ στόμα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πεθαμένου ἀνευ πώματος... ὄλοι τὸν συχώρεσαν κ' ἐγὼ μαζὺ μὲ ὄλους, ἀν καὶ ἔφυγα ἴλιγο προτίτερα γιὰ νὰ μὴν ἀκούσω τὸν ἀπαίσιον κρότον τοῦ χῶματος ἐπὶ τῶν σаниδίων, κρότον τὸν ὅποιον μόνον Ἑβραϊκῆ καλλισηθῆσα δύναται νὰ ἀνεχθῇ!...

Μετ' ὀλίγον ἐλησημονήθη καὶ ὁ γέρον καὶ ἡ φιάλη!

Τρία ἔτη παρήλθον ἐκτοτε καὶ ἰδοὺ ὁ τάφος τοῦ γέροντος ἀνοίγεται ὅπως τὰ ὅσα παρασκευασθέντα καταλλήλως μεταφερθῶσιν εἰς τὸν διαρκῆ τάρον... σκάπτει ὁ νεκροφάπτης συθραπὸς, διότι πολὺ ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἰργασθη καὶ ὀλίγα ἀπῆλαυσε... αἰφνης ἐγείρεται ἐκπεπληγμένος καὶ πηδᾷ ἐκτὸς τοῦ τάφου κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας τὴν χιλιάρικη πλήρη! φωνάζει τοὺς συναδέλφους του, οὗτοι προσέρχονται καὶ τὸν περικυκλοῦσιν ἐν εὐθυμίᾳ... Ἀμβάνουσι τὴν φιάλην διαδοχικῶς εἰς τὰς χεῖρας των, τὴν πλησιάζουσι εἰς τὸν ἥλιον... χρῶμα ἀμύμητον... τὴν πλησιάζουσι εἰς τὴν μήτην των, μυρωδιὰ ἐξαιρετος... Ὁ εἰς προτείνει δι' αὐτῆς νὰ πλύνωσι τὰ ὅσα τοῦ μακαρίτου καὶ νὰ πῶσι τὸ προωρισμένον διὰ πλύσιμον... ὁ δεύτερος πρὶν εἶπῃ τὴν γνώμην του ἐρωτᾷ «γιατί τάχα εἶναι πεντέξυ δάχτυλα κάτω; νὰ μὴν ἦπε ὁ πεθαμένος;»

Κουτὲ, ἀπαντᾷ ὁ τρίτος, ἀν μπορούσε νὰ πηγῆ ὁ μακαρίτης, ἔννοια σου καὶ δὲ θ' ἄφρινε στάλα...

Βρῆ ἔρχεστε νὰ τὴν πιοῦμε! φωνάζουν ὄλοι ταυτοχρόνως...

Δοκιμάζει ὁ κρατῶν τὴν φιάλην... θαυμάσιο κρασί... Μάτην προσπαθοῦσι νὰ τὴν ἀποσπάσωσι τῶν χειρῶν του, πίνει σὰν Θεός...

Τέλος πίνουσι καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἰδοὺ ἄσμα τονίζεται περὶ τὰ διεσπαρμένα ὅσα τοῦ κεκοιμημένου λαμβάνοντος χίλια συχάρια! Καὶ οὐδέποτε ἐσυγχωρήθη μετὰ μεγαλειότηρας κατανόξεως ἄνθρωπος, ὅπως ἐσυγχωρήθη ὁ μετὰ θάνατον οἰνοπότης.

Μαλιαρὸς Τριαντάφυλλος.

ΟΛΑ ΤΑ ΘΕΛΟΥΝ ΛΥΤΑ!

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς λύσεως τοῦ μεθοριακοῦ.

Ὅλα τὰ θέλουνε λυτὰ οἱ δόλλιοι οἱ Ῥωμοῖ.
Ἐπὶ ὁ Θεὸς τοὺς ἐπλάσε λυτὰ νὰ τὰ γυρεύουν.
Κι' ἂν δὲν λυθοῦνε, γίνονται ἀμέσως ἀχαμνοί,
Κι' ἀμέσως ξεθελόνονται κι' ἀμέσως ἀγριεύουν.
Καὶ τὸ τσιτάνουν στὸν κκυγὰ μ' ὄλα τους τὰ σωστά,
Γιατὶ τὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἐδέθη ἕνα ζήτημα; Τρεχάτ' εὐθύς γειτόνει!
Ἐκεῖνο κομποδένεται, κ' ἐκεῖνοι μεταξὺ τους
Ἐνας τὸν ἄλλον βλέποντας τὰ μάτια του γουρλόνει.
Μωρὲ ποιὸς τῶδεῖεν αὐτό; Καὶ τῶδεσαν ἀτοί τους.
Ἐνας στὸν ἄλλον ἀγρια τὴ σκούφια του πετᾷ,
Κι' ὄλα τὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἀφίκοροι στὸ δέσιμο, στὸ λύσιμο ἐπίσης
Τὴν λύσι δέσι θέλουμε κ' εὐθύς τὴν δέσι λύσι.
Γι' αὐτὸ θαρρεῖς τὸν ἐπλάσε τὸν Ἑλληνα ἢ φύσις.
Οὔτε λυτὸ οὔτε δετὸ κανὲν νὰ μὴν ἀφήσῃ.
Εὐχαριστοῦντ' οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ αὐτὰ κι' αὐτὰ,
Νᾶχουν δεμένα τὰ λυτὰ.

Ὅλα τὰ θέλουνε λυτὰ καὶ τὸ πουγγὶ ἐν πρώτοις
Τοῦ γείτονός του ὁ κελεῖς, καὶ ὕστερον τοῦ Κράτους.
Καὶ ὅ,τι ἄλλο δένεται σρικτὰ, λαχταριστὰ.
Δὲν τοὺς ἀρέσει, ἄπαγε! ποτὲ ἢ ἐκκρεμότης.
Θαρρεῖς γι' αὐτὸ ἐπλάσθησαν κι' αὐτ' εἶναι ἡ δουλειάτους
Ὅλα νὰ θέλουνε λυτὰ.

Ἄδδρηίτης.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ—ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΙ

Πρὸ πολλοῦ εἶχα τὰς ἰδέας μου περὶ τῆς μεγάλης ὑγεινῆς σημασίας τῶν καλῶν ἢ κακῶν ὑποδημάτων. Ἄλλ' ἀπ' ὅτου ἐφήρμωσα αὐτὰς τὰς ἰδέας εἰς ἐμὲ αὐτὸν, ἐπιβλήθηεῖς τὸν ὑποδηματοποιὸν μου, ἐνόμισα περιττὸν νὰ φροντίζω καὶ διὰ σὰς. Ἀναλαβὼν τὸν ἀγῶνα νὰ διορθώσω τὰς κεφαλὰς σας, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποβλέψω καὶ εἰς τὰ ἀντίθετα τοῦ ἐγκεφάλου σας ἀκκα. Ἄλλ' εἰς τοὺς Καίρους τοῦ Λονδίνου ἦμα καλὰς ἰδέας περὶ ὑποδηματοποιίας, ἐξενεχθεῖσας ἐσχάτως εἰς τὴν ἐν Γενέβῃ συγκροτηθεῖσαν Σύνοδον ὑγεινῆς.

Ὁ περὶ τοῦ κλάδου τούτου τοῦ ἀνθρωπίνου ἱματισμοῦ ὀμιλήσας εἶναι στρατιωτικὸς καὶ συνταγματάρχης μάστιστα, ὁ κ. Τσίγλερ. Τί πρόστυχοι καὶ τί ἀνάξιοι τοῦ θεῖου ἐπαγγέλματος ὁ ἐξασκοῦσι εἶναι πολλοὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν ἀξιωματικῶν. Γνωρίζουν τόσα πράγματα ὡς νὰ ἦσαν καθηγηταί. Ἐνθ' οἱ ἰδικοί μας εἶναι πολεμικοί, ὡς τὸ

αδολον γάλκ. Άλλο από τὸ σπαθί, τὰ σιδερωμένα μου-
τρα καὶ τὸν φουντωτὸν μύστακα δὲν γνωρίζουν

Ὁ Τσίγλερ ἤρξατο τῶν παρατηρήσεών του ἐκ τοῦ γε-
γονότος ὅτι ἡ Χειρουργικὴ Ἐξεταστικὴ Ἐπιτροπὴ κατ'
ἔτος ἀπορρίπτει 800 νεοσυλλέκτους ἐνεκὰ τῆς κατὰσκευῆς
τοῦ ποδὸς προεργουμένης ἀπὸ κκοκακωμένα ὑποδήματα.
Ἄν ἐπρόντιζαν διὰ τοιαύτας λεπτομερείαις οἱ δικαί μας,
ὅ' ἀπερρίπτοντο ἴσως ὑπὸ τὰς ἀκτινισθίλοι.

Ὁ πούς, ἐξοκλουθεὶ ὁ κ. Τσίγλερ, ἀποτελεῖ ἐν
τόσον ἐλαστικὸν τόξον ὥστε εἰς ἕκαστον βῆμα συστέλ-
λεται καὶ διαστέλλεται, μικρύνεται καὶ βροχύνεται,
γραμμὴ δὲ τῆς συρμένης διὰ τοῦ μεγάλου δακτύλου δια-
τέμνει τὴν πτέραν. Ἄλλ' οἱ ὑποδηματοποιοὶ οἵτινες
εἶναι ἀκαθίστατοι ἐκείνου ὕπερ ὄφειλον νὰ γνωρί-
ζουν, πολὺ καλὰ, τὴν ἀνατομίαν δηλαδὴ τοῦ ποδός,
δὲν ἀρνοῦν τόπον ἀρκετὸν εἰς τὴν πλαγίαν ἐπέκτασιν
τοῦ μεγάλου δακτύλου. Τὸν περισφίγγουν, τὸν περιορί-
ζουν τὸν αἰχμαλωτίζουν καὶ τὸν ἀγκυαλίζουν, νὰ ἔβρῃ
θέσιν ἐπὶ τῶν ἄλλων δακτύλων. Ἐκ τούτου γεννῶνται
συχνὰ φλογώεις τοῦ μεγάλου δακτύλου, κάλτοι, πληγώ-
ματα καὶ ἐνίοτε σωστὴ ἀρθριτικὴ φλόγωσις.

Άλλο πάλιν κακόν, εἶναι ἡ ἀποπλατύνσις τοῦ ποδός
ὅποτε τὸ τόξον μεταβάλλεται εἰς εὐθεῖαν γραμμὴν, ἐπο-
μένως μακρὰ ὀδοιπορία καθίσταται ἀδύνατος. Εἰς τὸ ἐ-
λάττωμα τοῦτο συντελεῖ καὶ ἡ συνήθεια τοῦ φέρειν ἀπὸ
πρώτης νεότητος μεγάλη βάρη· ἀλλ' ὁ κ. Τσίγλερ φρονεῖ
ὅτι καλὰ ὑποδήματα ἐπικρατῶν τὸν πόδα εἰς τὴν φυ-
σικὴν του κατάστασιν.

Τὸ πρῶτον πρόσκομμα, καθ' οὗ δύναται νὰ προσκρούσῃ
μὴ μεταρρυθμισίς περὶ τὴν μορφήν τῶν ὑποδημάτων, θὰ
προέλθῃ ἀπὸ τὰς δακρύνας τῆς ἀλλαγῆς τῶν καλαποδίων.
Οἱ ὑποδηματοποιοὶ θὰ ἀντισταθοῦν. Κατόπιν ἔρχονται
τὰ κλακποδία τῆς μόδας, τὰ ὅποια οἱ ὑποδηματοποιοὶ
εἶναι ἠνγκυακασμένοι ν' ἀκολουθοῦν.

Ὁ Τσίγλερ ὠμίλησε καὶ περὶ στρατιωτικῶν ὑποδημά-
των. Οἱ Ἕλβετοὶ παρεδέχθησαν κατ' ἀρχὴν τὸ «τακτι-
κόν» ὑπόδημα διὰ τὸν στρατὸν, ἀλλ' ἡ ἀρχὴ ἔμεινε ἀ-
καρπός, διότι οἱ Ἕλβετοὶ στρατιῶται ὑποδύοντα ἰδίους
ἐξόδοις των. Μόνον παρὰ τῷ γερμανικῷ καὶ τῷ ἰτα-
λικῷ στρατῷ εἶναι εἰσηγμένον τὸ φυσικὸν ὑπόδημα. Τὸ
1876 ἡ κυβέρνησις τοῦ Βαδὲν διοργάνωσεν Ἐκθεσιν ὑ-
ποδημάτων, ἐν ἣ τὸ πρῶτον βραβεῖον ἔλαβεν ἡ Ἰταλία.
Ὁ γαλλικὸς στρατὸς ὑποδύεται κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμικρ-
τημένον σύστημα. Ὁ ρωσικὸς ὅσον τὸ δυνατόν χειρό-
τερον. Ἐν γένει αἱ διατάξεις τῆς στρατιωτικῆς ὑποδύ-
σεως δέον νὰ ἀναθεωρῶσιν εἰς τὸ Ἰατρικὸν τοῦ Στρατοῦ
Ἐπιτελεῖον.

Μεγάλῃ σπουδαιότητις ἐπίσης εἶναι ἡ ὑπόδησις τῶν
παιδίων. Οἱ ὑποδηματοποιοὶ δέον νὰ διδασκῶσιν τὴν
θεωρίαν τῆς τέχνης των. Αἱ δὲ κυβερνήσεις πρέπει νὰ
φροντίσῃ διὰ πρότυπα ὑποδηματοποιεῖα, ὅπου νὰ κα-
τασκευάζηται, ἐπομένως δὲ καὶ νὰ διδάσκηται τὸ «**Πυ-
σιολογικὸν ὑπόδημα.**»

Εἰς τὴν αὐτὴν Σύνοδον κατεκρίθη καὶ τὸ ὑλικὸν δι' οὗ
κατασκευάζονται τὰ ὑποδήματα. Τὸ βιδέλο δὲν ἀντα-
ποκρίνεται εἰς τὸν κανόνα τῆς ὑγιεινῆς. Προτιμώτερα
τὰ ἐκ λιννοῦ, τὰ ἐκ κετῆ καὶ ἐκ δερμάτων ἄλλων ζώων.
Τὰ δὲ τοῦ συρμοῦ ὑποδήματα τῶν γυναικῶν ἐκνήρυχθη-
σαν ὡς ἀυτόχρημα στρεβλωτήρια τῶν ποδῶν. Αἱ παρι-
σιναί, εἶπε Γάλλος ἰατρός, τείνουσι μὲ ταῖς μπόταις των
νὰ παρροιοῦσιν τοὺς ποδας των πρὸς ποδας ἵππων.

Δηλαδὴ, ἄλλαις λέξεσι, νὰτα σκέτα, τὸ ἰδανικὸν των
εἶναι νὰ γίνουιν φοράδες.

Εἰς τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως, ὁ αὐτὸς Τσίγλερ ἐξέ-
φρασε λύπην ἐνεκὰ τῆς μεγάλης ἐπιβροχῆς ἣν ἐξασκεῖ ἡ
μόδα ἐπὶ τῆς ὑποδήσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ἐνε-
κα τοῦ θλιβεροῦ γεγονότος ὅτι καὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ,
ὡς καὶ εἰς τόσα ἄλλα, αἱ σύζυγοι κατόρθωσαν νὰ χῶσουν
τοὺς συζύγους των μέσα σ' τῆς παντόφλες των.»

Ὁ κ. Τσίγλερ ἐλησμόνησε μόνον ὅτι ὑπάρχουν ἐξαιρε-
τικαὶ περιπτώσεις καθ' ἃς ὅλον τὸ βασίλειον τοῦ ἀνδρός
εἶναι ἐντὸς τῆς παντούφλας τῆς γυναικός. Ἄλλὰ ποῦ
τοιαῦται γυναῖκες καὶ ποῦ τοιοῦτοι πόδες;

Ἐν τέλει συμβουλεύουν τὴν ἀρτισύστατον Ἵγυεινὴν
Ἐταιρίαν νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον κάμνουν
εἰς τοὺς κατοίκους τῆς πρωτεύουσῆς οἱ ὑποδηματοποιοὶ,
οἵτινες θυσιαλοῦν τὴν ὑγείαν εἰς τὴν κομψότητα καὶ κά-
μνουν ὥστε ὑπὸ τὰ κομψότερα ὑποδήματα νὰ κρύπταν-
ται οἱ ἀχρεϊότεροι πόδες.

Κουρκουμέλης.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

ΔΙ' ΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ.

Τί πρέπει νὰ κάμῃς, ὅταν ἐνοικιάσῃς οἰκίαν ἀντὶ τοῦ
ἀνωτάτου ἐνοικίου ὕπερ εἰς τὸ βαλάντιόν σου ἐπετρέπετο
νὰ δώσῃ, φύσει μισάνθρωπος ὢν, καὶ ἔχων νὰ κυβερνήσῃς
πλὴν τοῦ ἀβροῦ σου σώματος καὶ ὀλίγον πνεῦμα, ἀνκα-
λύψῃς ὀλίγας ἡμέρας ἀφοῦ κατόκησες ἐν αὐτῇ, ὅτι ἡ
γειτονικὴ σου οἰκία κατοικεῖται ὑπὸ μίσες μητρὸς ἐννεά
τέκνων, μητρὸς ζωσῆς ἀπὸ φωνῆν, τέκνων προγευματι-
ζόντων ἀπὸ ξεφωνητῶ, ὅτι πλὴν τούτων ὑπάρχουσι δύο
τρεῖς δούλαις, ἡ μίκα ἀντιπαθητικώτερας φωνῆς τῆς ἄλ-
λης, ὅτι ἡ μητέρα φροντίζει **μεγαλοφώνως** περὶ τέκνων,
κὺγῶν, ψωμιοῦ, νεροῦ, σταφυλιῶν, τὰ παιδιὰ φωνάζουν τὴν
μαμὰ τους ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα, εὐρισκομένην ἐκείνην
εἰς τὰ κεραμιδιὰ, ἡ δούλαις σφουγγαρίζουν καὶ ἀνταλάσ-
σουν χῶδία μὲ τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια χαριεντίζονται: Πιπί-
τσα, τί θέλει τὸ Πιπάκι μου, σοῦπα; σοῦπα; ἔλα κάτου,
κατόπιν τρεῖς τέσσαρες πέντε φωναὶ πιάνουν τὸ χορὸ, ἀ-
νακατόνονται, βαλσιίζουν μὲ σατανικὴν γληγοράδα, δὲν
εἶναι πλέον φωναί, εἶναι συριγμοί, ἐνίοτε συγκεχυμένα
καὶ ἀδιάκριτοι, ἐνίοτε κρυσταλλοῦμεναι εἰς τραγανὴν
ρρασεολογίαν, καὶ ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν ἄλλο κοντάρτο ἀπὸ
παιδιὰ πιάνονται ἀπὸ τὰ μαλλιά ἡ παίζουιν ὅλα μαζὺ ἡ
κλαίουιν ὅλα μαζὺ ἡ τρέχουιν ὅλα μαζὺ, ὅτι τὸ σπῆτι
κύττὸ τὸ γειτονικόν, τὸ καταραμένο, δὲν εἶναι σπῆτι,
ἀλλὰ ἐργοστάσιον ὅπου κατασκευάζονται δι' ἀτμομηχα-
νῆς φωναί, πατήματα, ἀναιβοκατεβάσματα, μαλώματα,
παραγγελίαι, ἀλλὰ μεγάλος φωνογράφος εἰς τὸν ὅποιν
ἔχουν ἐμφυσῆσαι τὰ λογάκια των ἐν ἑκατομμύριον ἀν-
θρώπων διαφόρου γλώσσης, ἐθνικότητος, τόνου φωνῆς
καὶ ἐν ἑκατομμύριον σπουργιῶν, κορυδαλῶν, κοτσιφιῶν,
γαλῶν, κωνῶπων, σαρκιῶν, καὶ ὅτι μίκα χεῖρ—ἡ ἰδία ἡ
Κύλασις,—τὸν γυρνᾷ κάτω ἀπὸ τὴν ἀκοήν σου αὐτὸν τῶν
ρωτογράφων καὶ βγάξει, βγάξει, βγάξει, λόγια, λόγια,
λόγια· καὶ ὅτι παρὰ τὴν γειτονίαν αὐτὴν σὺ θέλεις νὰ ἐρ-
γασθῆς, νὰ γράψῃς, νὰ μελαγχολήσῃς, νὰ βεμβάσῃς, νὰ

ἀναπαύσῃς τὸν νοῦν σου, νὰ κοιμηθῆς ὁπόταν θελήσῃς,
καὶ νὰ ἐξυπνήσῃς ὁπόταν θελήσῃς;

Σὰς ἐρωτώμεν

φιλόανθρωποι Κυρία: καὶ φιλόανθρωποι Κύριοι, τί πρέπει
νὰ κάμῃς, πάντοτε ἐντὸς τῶν συνόρων τοῦ ἰσχυοῦ σου
βαλαντίου, διὰ νὰ σώσῃς τὸν νοῦν σου, τὴν κεφαλὴν
σου καὶ τὴν ζωὴν σου;

Σὰς ἐρωτῶ

Εἰς κινδυνεύων ν' αὐτοκτονήσῃ.

ΤΑ ΔΥΟ.

Ἐξετέθησαν λοιπὸν ἀντίκρυ ἀντίκρυ, λοξοβλεπούμενα,
κάμνοντα ἀμφοτέρα ὀλίγα βήματα πρὸς τὰ ἔμπρὸς διὰ
νὰ πιασθοῦν μαλλιά μὲ μαλλιά καὶ πάλιν ὀπισθοχωροῦν-
τα ἀπὸ ντροπῆ καὶ μένοντα ἀκίνητα εἰς τὴν θέσιν των
καὶ καλλωπιζόμενα, καὶ ἐπιδεικνόμενα, καὶ λαμβάνοντα
πῶσαις τὰ δύο σχέδια τοῦ **Θεάτρου Ἀθηνῶν**, τὸ
τοῦ κ. Ζιράρ καὶ τὸ τοῦ κ. Τσίλερ. Τὰ εἶδε καὶ τὸ **Μή
Χάνεσαι** μὲ τὰ καπνισμένα γυαλιὰ του, διὰ νὰ μὴ
θαμβωθῇ ἡ διαυγὴς του κρίσις οὔτε ἀπὸ τὰ χρυσὰ πλαί-
σια τοῦ κ. Τσίλερ, οὔτε ἀπὸ τὰ χρώματα τοῦ κ. Ζιράρ.

Καὶ εἶδαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας καὶ αἱ διόπτραι μας
ὅτι τὸ γαλλικὸν πνεῦμα ἐν τῷ συναγωνισμῷ αὐτῷ ὑπε-
ρέβαλεν τὸ γερμανικόν. Τὸ τελευταῖον, ὅσον καὶ ἂν ἡ-
θέλησε νὰ πετάξῃ μὲ τὰ πτερὰ τοῦ ἐλληνικοῦ ρυθμοῦ, ἔ-
παθε τὸ πάθημα τῆς γήνας καὶ μένει βαρὺ, μονότονον,
πληγτικόν, πράγματι ὡς γῆνα μὲ τὸν λαϊκὸν κάτω ζη-
τοῦσα νὰ εὐρῆ πίπτουρα νὰ φάγῃ. Ἄν πρέπη νὰ μείνωμεν
εἰς τὴν παραβολὴν, τὸ γαλλικὸν πνεῦμα ἐν συγκρίσει
πρὸς τὸ ταιλερικὸν ὁμοιάζει πρὸς κύκνον μὲ ὑψωμένον
τὸν λαϊκὸν ἐτοιμόπτερον.

Τὸ σχέδιον τοῦ κ. Ζιράρ εἶναι κομψότερον ἐλαφρότε-
ρον, ὁμοιοειδέστερον· ἐνθ' τοῦ κ. Ζίλλερ ἀνέμιξεν δύο
τρεῖς ρυθμοὺς καὶ ἀπετέλεσε σχεδὸν τίποτε ὑπὸ ἔποψιν
καλλιτεχνικὴν.

Δὲν ὑπάρχει ζήτημα ἐκλογῆς διὰ τὸν βλέποντα καὶ
τὰ δύο. Τὸ θέατρον τοῦ Ζιράρ εἶναι κόρη δεκαεπταετίας
ἐν ὅλῃ τῇ καλλονῇ καὶ τῇ φρεσκάδῃ καὶ τῇ ἀφελείᾳ τῆς·
τὸ θέατρον τοῦ κ. Ζίλλερ εἶναι κυρία τριακονταπενταε-
τις μὲ μεγαλοπρεπή, ἀλλὰ βεβιασμένην κ' ἐπιδεικτικὴν
πολυτέλειαν. Τίς θὰ προτιμηθῇ;

ΤΟ ΚΥΜΑ

εἰς ἓνα ποτῆρι νεροῦ, αὐτὸ θὰ πῆ ὁ μεσίτης Ἐσνοφῶν Κυ-
ριαζῆς βγαίνων σωτῆρ τῆς κοινωνίας εἰς τὸ ζήτημα τοῦ
Λαυρίου. Ὅ,τι μέλλει νὰ κάμῃ ἡ Ἐταιρία τοῦ Λαυ-
ρίου, τὸ ἔκαμε πρὸ αὐτῆς ἡ Βιομηχανικὴ, καὶ πρὸ αὐτῆς
ἡ Ἐθνικὴ Γράμεια. Τὸ χρέμα φέρει χρήματα, αἱ πα-
λαιαὶ μετοχαὶ φέρουν νέας, καὶ βλέπωμεν τοὺς μεσίτας
ἔσφυτρῶντας πολεμίους τῆς κερδοσκοπίας ὅταν φαντα-
ζόμεθα τί προπωλήσεις καὶ τί παιζιμον ἔκαμαν σ' τὸν
ἄερα καὶ ποίας καταστροφῆς ἰδικῆς των ζητοῦν μὲ τὰ
ξεφωνητὰ νὰ προβάλλουν. Ὁ τύπος δὲν πρέπει νὰ ἔρχε-
ται ἀρωγὸς τοιοῦτων κραυγῶν καὶ νὰ γεννᾷ πανικὸν ἐκεῖ
ὅπου τὰ πράγματα ἔβαινον τὸν βῶν τὸν φυσικόν, νὰ

ἐπέρχηται ἐπομένως ὑποτίμησις, ἐξ ἧς θὰ ζημιωθοῦν πᾶ-
λιν οἱ μικροὶ μέτοχοι, καὶ ὄχι οἱ μεγάλοι κεφαλαιοῦχοι.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Μεταξὺ δύο πυρῶν :
Στρατιώτης ἀπουσίασε δεκαπέντε ἡμέρας ἐκ τοῦ στρα-
τῶνος διὰ λόγους πολὺ σπουδαίους.
Παρουσιάζεται εἰς τὸν διοικητὴν, ὅστις ἀγριὸς τὸν
ἐρωτᾷ, περιμένων ἀγριώτερος νὰ λάβῃ ἀπάντησιν :
— Βρὲ σὺ, γιατί ἔλειψες δεκαπέντε μέραις ;
— Κύριε . . . Διοικητᾶ . . .
— Σούτ !
Καὶ μετὰ τινὰς στιγμῆς :
— Βρὲ γιατί νὰ λείψῃς τόσαις μέραις ;
— Κύριε Διοικητᾶ, ὁ πα. . .
— Σιώπα, σοῦ λέγω !
Καὶ πάλιν μετ' ὀλίγον :
— Βρὲ γιατί δὲν μιλᾷς ;
— Ὁ πατέρας μου . . .
— Σούτ . . . Λογία, δύο μηνῶν κράτησιν.

Εἰς δωδεκαετῇ Ἀγαθοπουλίαν διηγοῦνται ὅτι εἰς ἐ-
βδομηκοντούτης ἐνυμφεῖθη μὴ ἐξηνταπεντάρα καὶ ὅτι
συνέλαβε καὶ τέκνον ἐκ τῆς νεαρῆς συμβίας.
— Καλὲ ἀλήθεια, βρωτᾷ ἡ Ἀγαθοπουλίνα, ὁ ἀνδρας
ἦτο ἐβδομηκοντάρης ;
— Ἀλήθεια !
— Καὶ ἡ νύφη ἐξηνταπέντε ἐτῶν ;
— Ἐννοεῖται.
— Ἐ ! καὶ τὸ παιδί ποῦ γεννήθηκε τί ἡλικία νὰ εἶχῃ ;

Ἐγένετο λόγος περὶ μακρυνῶν ταξειδιῶν :
— Εἶδατε, ἐρωτᾷ τις τὸν διηγούμενον, παρθένκα
δάση ;
— Βεβαίωτατα.
— Τί εἶναι τὰ παρθένκα δάση ;
— Παρθένος δάσος εἶναι ἐκεῖνο ὅπου χέρι ἀνθρώπου
δὲν πάτησε τὸ πόδι του.

Μεταξὺ δύο ζένων ἀπέναντι τοῦ Θεσίου.
— Τί εἶναι αὐτὸ σὲ παρακαλῶ ;
— Στραβὺς εἶσαι ; Τί νὰ εἶναι ; Κολῶνες !

Πῶς γράφονται τὰ ἑλληνικὰ εἰς τὰ γαλλικὰ φύλλα.
Ὁ Φιγαρῶ ἀναγγέλλων τὴν εἰς Παρισίους μεταβασιν
τοῦ Βασιλέως μας ἀπαιρηθῶν τὰ συνοδεύοντα αὐτοὺς
πρόσωπα ἀναφέρει καὶ τὰς κυρίας τῆς τιμῆς Κολοκοτρῶ-
νῃ καὶ Ἀροζγύτου. Ἡ Ἀροζγύτου βεβαίως εἶναι ἡ Ἀ-
ναργύρου.

Δὲν ἀξίζει ὡς τελευταία καρμέλα ὅτι ἐπ' εὐκαιρίᾳ
τῆς εἰς τὸ Ἐσνοδοχεῖον Βριστὸλ καταλύσεως τοῦ Βασι-
λέως ὁ κ. Μαυροκορδάτος παίρνει καὶ δίδει εἰς τὰ
Φιγαρῶ ὡς πρίγκιψ ! ; Καὶ νὰ μὴν βραστᾷ ἡ ψυχὴ του νὰ
διαψύσῃ αὐτὸ τὸ πρίγκιψ μὲ γιὰ πάντα ;

Η ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ.

I

Ἡ ἐπαρχία.—Ἡ πόλις.

Εἰς τὴν ἀξιεπικινον ἐπιχειρήσιν τοῦ Μῆ Χάνεσαι ἵνα γνωρίσῃ καὶ ἀνελιξῇ εἰς τοὺς πολλοὺς αὐτοῦ ἀναγκώστας τὰς Ἐπαρχίας, τούτεστι τὴν ἀληθῆ Ἑλλάδα, τὸν ἐπαρχιακὸν ἐν Ἑλλάδι βίον καὶ κίνησιν, τούτεστι τὸν βίον καὶ τὴν κίνησιν τοῦ ὄλου πληθυσμοῦ αὐτῆς, μείον τοῦ τῆς Πρωτεύουσας, χορηγῶ μικρὰν συμβολὴν, τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμὰς περὶ Κυπαρισσίας καὶ τῆς τελουμένης κατ' αὐτὰς ἐν αὐτῇ πανηγύρεως, εἰς ἣν τὸ γέρον μ' ἔφερε νὰ παρευρεθῶ.

Ἐπιθέτω γνωστὸν καὶ εἰς τοὺς ἥμισυ γεωγραφομαθεῖς ὅτι ἡ Κυπαρισσία εἶναι ἡ πρωτεύουσα τῆς Τριφυλίας, καὶ εἰς τοὺς ἥμισυ πολιτοκόλους ὅτι ἡ Τριφυλία εἶναι ἡ ἐπαρχία ἢ δωρήσασα τὸν κ. Σωτηρόπουλον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν καὶ ἐκπέμπουσα αὐτὸν κατ' ἐκάστην τετραετηῆ ἢ καὶ ἐτησίαν περίοδον εἰς τὴν Βουλὴν πρότερον μὲν μετὰ τριῶν συντρόφων, τελευταῖον δὲ μετὰ τοῦ πῆλου, τῆς βράβδου τοῦ καὶ τοῦ πλημμυρίσαντος τὴν ἐπαρχίαν ὑπομνήματος τοῦ κ. Σκληταμπάση. Ἐπιθέτω ὀλιγώτερον ὅμως αὐτοῦ γνωστὸν ὅτι τῆς Κυπαρισσίας τὸ μὲν ὄνομα εἶναι προομηρικὸν ἀπὸ Κυπαρίσσου ἥρωος, ἢ ἀκρόπολις ἐνετική, ἢ σημερινὴ πόλις Τουρκική. Τὰ ἐρείπια τῶν παλαιῶν ἐλληνικῶν πόλεων ὑποδηλοῦνται δυσμῶθεν τῆς ἀκροπόλεως πρὸς τὴν παραλίαν καὶ ἐπὶ τῆς πεδιάδος· οἱ ἐπὶ τῶν ἐντεῦθεν βράχων προσπηγθέντες φωλεοὶ καὶ ἐπὶ ἀμφιθεατρικῆς καὶ ἐν ἀπόπτῳ ἐπιτετροῦς κατωφερείας εἰσὶ τῶν μεταγενεστέρων ὄθωμανῶν κατοίκων ἐκλογὴ ἀπαρτίσασα τὴν σημερινὴν πόλιν, τὴν γνωστὴν καὶ ὑπὸ τὸ ποιητικὸν ὄνομα Ἀρκαδιά.

Ἡ Τριφυλία παρέχει τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ πριμαρλίου εἰς τοὺς σταφιδεμπόρους τῶν Πατρῶν, ἐπιρομήθους δὲ ἄχρι τοῦδε εἰς τὸ Κράτος ὄχι μικρὸν ἀριθμὸν τελωνῶν, ὑποτελωνῶν, εἰσπρακτῶρων, φυγοδικῶν, ἐλλειμμάτων, βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων τοῦ Ἐλεγκτικῆς συνεδρίου. Ἡ Κυπαρισσία εἶναι ἡ καθέδρα τῆς οικονομικῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ἔδρα Ἐπαρχοῦ, Ὑπομειάρχου, Πριέδρου καὶ Εἰσκαγγελέως, Προτοδικῶν, Σχολάρχου, Ταμίου, Ἐφόρου, Ὑποτελώνου, Ἀνθυπασπιστοῦ, Ἐπιστάτων ποινικῶν καὶ πολιτικῶν φυλακῶν, Εἰρηνοδίκου, Δημάρχου καὶ Ἀστυνόμου καὶ τρισχιλίων καὶ ἐπτακοσίων προσέτι ἀρρέων τε καὶ θηλέων· οὐχὶ ὅμως καὶ πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἐπαρχίας, διαμφοσθητοῦς τὰ πρωτεῖα τῆς γείτονος πόλεως Φιλιππῶν, διὰ πληθυσμοῦ πεντακισχιλίων καὶ ἑξακοσίων κατοίκων—ἐν οἷς συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ κ. Σωτηρόπουλος κατὰ τὸ θέρος—διὰ τοῦ ἐπιπέδου καὶ ὀμαλοῦ τῆς πόλεως ἐδάφους, τῶν πλατειῶν αὐτῆς, τῆς βυμοτομίας, τῆς καθαριότητος, τῆς φιλοκαλίας, τῆς προόδου. Ἡ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν πόλεων ἔρις καὶ ἀμφισβήτησις τῆς πρωτοκαθεδρίας εἶναι πολυχρόνιος καὶ ἀκμαία πάντοτε καὶ εἰς πᾶσαν περίστασιν· εἰς οὐδὲν αἱ ἐπιγαμίαι καὶ ἀμοιβαῖαι ληψοδοσῖαι νυμφῶν καὶ γαμβρῶν· οἱ προσποκτώμενοι παρ' ἑκατέρως τῶν πόλεων ἀμείως ἐνωτίζονται τοῦ φρονήματος καὶ τῆς ἀντιπαθείας τῶν ἐνοπιῶν. Εἰς τοὺς ἀρχαίους χρόνους παρομοία διάστασις θὰ ἦν ἀφορμὴ αἱματηρῶν πολέμων·

σήμερον περιορίζεται εἰς ἀμοιβαίας δυσφημήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐνεργείας. Οἱ Κυπαρισσιοὶ ἔχουν τὰς ἀρχάς, οἱ Φιλιππῆσι δὲν θέλουσι νὰ τοὺς συνδράμουν εἰς τὸ ἔργον τοῦ μελετωμένου λιμένος καὶ προτιμοῦν νὰ γίνῃ οὗτος εἰς τὴν Μπραθούπολιν ἢ νὰ μὴ γίνῃ καὶ καθόλου· ἐχώρισαν τὸ λιμενικὸν τῶν ταμείων καὶ κάμνουν μὲ αὐτὸ δρόμους καὶ δίδουν ἀποζημιώσεις. Ἐχουν δὲ ἐπικούρους εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν καὶ τοὺς Γαργαλιανώτας. Οἱ Γαργαλιανοὶ κτίσμα φραγκικόν, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματος δῆλον—ἐπὶ ταπεινοῦ ὄροπεδίου κατάντικρον τῆς νήσου Πρώτης, εὐπορήσαν σημαντικῶς ἐκ τῆς σταφιδεμπέλου καὶ τῆς ἀμπέλου, δὲν θέλει ν' ἀφίση τὰ δευτερεῖα κἄν εἰς τὴν Κυπαρισσίαν, ὥστε ἰδοὺ ἡ τάλαινα Πρωτεύουσα τριτεύουσα τῆς ἐπαρχίας καὶ τεταρτεύουσα, ἐὰν ὑψώσῃ καὶ ἡ Λιγούδιστα κεφαλὴν καὶ ἐὰν ἐμμένῃ εἰς τοὺς βράχους τῆς καὶ τὴν τακτικὴν τῆς.

Καὶ ὅμως μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ πραγματικὴ νίκη, τὸ γέρας μὲν εἰς τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσαν ἐκ τῆς παραδόσεως, τῆς κεντρικῆς θέσεως, τοῦ ἐλπιζομένου λιμένος καὶ μέλλοντος συνοικισμού· ὥστε ἡ Κυπαρισσία δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ πόλις τοῦ μέλλοντος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχει τὰς στενωπούς τῆς, τὰ κατερίμια τῆς, τὰς ἀνωφερείας καὶ κατωφερείας τῆς, τὰ δύο κανοειδῆ καὶ ἀπειροκλά ἀναβρυτήριά τῆς, τὰ δροσερὰ νερά τῆς, τὴν ὠρκαίαν δύσιν καὶ τοὺς χοίρους τῆς. Τὰ πλεονεκτήματα ταῦτα, οἱ αὐτόχθονες σαρικοφόροι καὶ μὴ κάτοικοι—ἀφ' ὧν δέον ν' ἀποχωρήσῃ τὴν ὀλιγαριθμὸν τάξιν τῶν προοδευτικῶν καὶ ἐπιστημῶν—δὲν ἀνταλλάσσουσι μὲ αὐτὸν τὸν Παράδεισον· ἡ συνήθεια ἔγινεν εἰς αὐτοὺς δευτέρως φύσις. Νὰ τοὺς βάλῃς νὰ περιπατήσῃς ἐπὶ ὀμαλοῦ ἐδάφους θὰ σκοντάψουσι, θὰ πέσουν· ἐσυνήθισαν ν' ἀναβρίχωνται· νὰ τοὺς εἰπῆς ὅτι ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου εἶναι ἐπίσης ὠρκαία ὡς ἡ δύσις, δὲν τὸ παραδέχονται· ἂν τὸ θέρος ὅτε ἀνάγκη νὰ ἦναι τὸ ὕδωρ ἄφθονον καὶ ψυχρὸν, τὸ ἔχουν ὀλιγώτερον ψυχρὸν καὶ ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος, ἀρκοῦνται εἰς τὸ πότισμα τῶν ἀγρῶν ἀντὶ τῶν στομαχῶν τῶν ἂν οἱ ἀσυνεθιστοὶ ἐπιήλυδες κινδυνεύουν εἰς κάθε πάτημά τῶν νὰ βγάλουν τὸ σβέρο τους, ἵποτος τοὺς εἶπε νὰ ἔλθουν κινδυνεύουσι ν' ἀναφωνήσωσι· ἡμεῖς Δικαστήριον ἠθέλαμεν, ὄχι Δικαστάς· ἀρχὰς θέλομεν, ὄχι ὑπαλλήλους· ἄλλοι ἔπαικοι τί θέλουσι ἐδῶ; καὶ προκαθοῦν, εὐήμερήσουσι καὶ πλουτήσουσι αὐτοὶ εἰς βάρος τῆς ἡμετέρας εὐκλείας καὶ λάμπσεως; Δι' αὐτὸ δύναται τις ἀπὸ δύο γενεῶν νὰ ἦναι ἀποκαταστημένος εἰς τὸν τόπον, ξένος θὰ ὀνομάζεται· καὶ τὸ τέκνον του ἀποθνήσκον ἀπὸ μεμετρημένου θὰ συνοδευθῇ εἰς τὸν τάφον. Θέλεις νὰ πείσης, νὰ φανῆς τυραννικώτατος ἄρχων εἰς τὸν τόπον; Ζήτησον νὰ ἐφαρμόσῃς τὸν περὶ πλανωμένων χοίρων νόμον. Φωνὴ ἀπειλητικωτάτη θ' ἀκουσθῇ, κλαυθμὸς καὶ γρυλλισμὸς, Ἀρκαδιὰ κλαίουσα τὰ χοιρῖδικα αὐτῆς. Ἐγενόμην θεατῆς τῆς λύσεως ἀγαθοῦ τινος ἵστού ἐναντίον παιδὸς παίσαντος ἀκάκως τὴν προσφιλεῖ του γουρούνα, τὴν σύντροφον, συμπάρεδρον καὶ ἔστιν ὅτε ὀμοτράπεζον αὐτοῦ. Ὑπολογίζω ὅτι τὰ κατοικίδια αὐτὰ ζῶα ὑπερβαίνουν τὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων· εἶναι ὅμως καὶ εὐεργετικὰ ὑπὸ τινὰ ἔποψιν ἐκπληροῦντα τὰ καθήκοντα ὀδοκαθαριστῶν ἀμισθῶ, ὅπερ εἶναι ὁ δικακέστερος πάθος τοῦ ἀπὸ δεκαπενταετίας Δημάρχου, ὄντος τῶν αὐτῶν φαίνεται ἀρχῶν μὲ τὸν πολυχρόνιον Δήμαρχον ἄλλης τινος εὐκλεοῦς πόλεως, ὅστις ἐκ τῆς παχύνσεως τῶν χοίρων διὰ τοῦ βορβόρου ἤρθετο παράδειγμα ἀνεξέδοδου καὶ ἀσφαλοῦς παχύνσεως τῶν ἰδίων συνδημοτῶν.

Μεθ' ὅλα ταῦτα οἱ Κυπαρισσιοὶ ἐν γένει ἀποτελοῦσι λαὸν εὐφυῆ, ἐργατικὸν, φιλόπονον καὶ ἐπιφορώτατον πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς εὐπορίας καὶ τοῦ πλουτισμοῦ· ἤρξαντο δὲ νὰ συναισθῶνται τὴν ἐν τῇ προόδῳ ὑστέρησιν τῆς ἰδίας πόλεως καὶ ταχὺ, ὅπως ἀπέσεισαν τὸν ζυγὸν τῆς ἐπιφροῆς, θ' ἀποσεισῶσι καὶ τὸν ζυγὸν τῆς στασιμότητος. Ἀποτελεσματικὴ ἐπ' ἐσχάτων ἐργασία ἐγένετο διὰ τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ λιμένος καὶ τοῦ συνοικισμού καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἀπλούστεροι ἐνίστε συνεμολογοῦσι τὴν ἐν τῷ καλλωπισμῷ ὑπεροχὴν καὶ αὐτῆς τῆς ἀντιζήλου γείτονος. Χθὲς ἤκουσα οἰνοπῶλην τινὰ ἐπανελθόντα ἐκ Φιλιππῶν καὶ περιστῶντα μετὰ πόνου εἰς τοὺς συμπολίτας του τὴν ἐκπλήξιν του ἐπὶ τῇ προόδῳ τῆς γείτονος πόλεως. — Τὴν Κυπαρισσίαν λένε Κυ-Παρισσία, προσέθηκε, ἀλλὰ τὰ Φιλιππῶν εἶναι Κυ-Παρίσιον. Ἐκ τῆς ἐκφράσεως του δὲ ταύτης εἰκάζεται ὅτι τὴν ὀνομασίαν τῆς πόλεως οὐδόλως ἀποδέχεται ἐκ τοῦ Κυπαρίσσου, μᾶλλον δὲ ἐτυμολογουμένων ἐκ τῶν Παρισίων ὁ πατριώτης!

Ἡ κυριώτερα καὶ σπουδαιότερα ἐνασχόλησις τῶν κατοίκων τῆς πόλεως καὶ ὅλης τῆς ἐπαρχίας εἶναι ἡ κωλιέργεια τῆς σταφιδεμπέλου. Περὶ τῆς ἐνασχολήσεως αὐτῆς καὶ τῆς συγκομιδῆς τοῦ πλουσίου τούτου προῖοντος διέλαθον ἤδη ἀρκετὰ ἐν τῷ Μῆ Χάνεσαι ἄλλοι αὐτοῦ ἀναποκριταί. Καὶ ἰδοὺ ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουλίου οἱ κάτοικοι διασπείρονται εἰς τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰ κτήματά τῶν διὰ τὸν τρύγον καὶ ἐπὶ ὄλον τὸν Αὐγουστον ἢ πόλις μὲν ἐρημος. Αἱ πλείστα τῶν οἰκιῶν κλείονται ἐρημητικῶς ὡς καὶ πολλὰ καταστήματα, μαγαζεῖα κτλ. Ἀρχομένου δὲ τοῦ Σεπτεμβρίου ἀρχίζει καὶ ἡ ἐπάνωδος τῶν κατοίκων μετὰ τῶν πλυντηρίων αὐτῶν, καλῶν καὶ καζανίων καὶ ἡ προετοιμασία τῶν διὰ τὸ μέγα γεγονός, διὰ τὴν μᾶλλον ἀξιοσημείωτον ἐποχὴν τῆς ἐτησίας αὐτῶν διαδρομῆς ἐν τῷ βίῳ, διὰ τὸ πανηγυρί.

II

Τὰ προέρτια.

Τὸ πανηγυρί εἶναι ἐμπορικὴ πανηγυρίς κατὰ τὴν δέκα λεπτὰ ἀπέχουσαν τῆς πόλεως δυσμικὴν παραλίαν ἐντὸς λιθίνου περιφράγματος καὶ ὑπὸ παραπήγματα ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐγγεγεμένα, ἀρχομένη δὲ ἀπὸ τῆς 8—10 Σεπτεμβρίου καὶ παρατεινομένη μέχρι τῆς 14 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ πλέον.

Εἶναι τὸ Πάσχα, τὸ Μπαϊράμ, τὸ carnavales, τὸ Christmas, τὰ Ὀλύμπια, τὸ Bazar, ἢ Ἐκθεσις, καθ' ἐν χωριστὰ εἰς ὅλα ὀμοῦ τῶν περιχώρων. Ἐορτὴ καὶ ἐμπόριον, γλέντι καὶ ἐργασία, ἄσωτία καὶ κερδοσκοπία, κυριακάτικα καὶ χαμαλίκι. Τὴν ἐναρξίν τῆς ἀναμένουσιν ἀπὸ τῆς ἐπιούσης τῆς λήξεως αὐτῆς, τὴν προσέγγισιν τῆς ὑποδέχονται μετ' ἀλλαλαγμῶν.

Ἡ κατ' αὐτὴν συναλλαγὴ προσεγγίζει ἐνίστε τὸ ἑκατομύριον, ἀντιπροσωπεύει δὲ τὸ πλεῖστον ὡς πρὸς τοὺς Ἰπιοπόσις καταναλωτὰς ὀλόκληρον ἐτησίαν περίοδον Συρρέουσιν ἐμποροὶ, πραγματευταὶ καὶ καπνοπωληταὶ ἐξ ὄλων τῶν ἐγγυτέρων μερῶν, τῶν πόλεων Ζακύνθου, Πύργου, Καλαμῶν, Πατρῶν, Μεσολογγίου καὶ αὐτῶν τῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Κερκύρας· οἱ ἐπιτόπιοι δὲ καταστηματάρχαι ὄλοι ἀντιπροσωπεύονται ἐν αὐτῇ διὰ παραρτήματος τοῦ μαγαζείου τῶν. Αἱ πανικῶν, βουχικῶν, ἐδωδίμων καὶ ἀντικειμένων συνήθους χρήσεως ἐν γένει προμήθειαι τῶν κατοίκων καὶ περιούκων δι' ὄλον τὸ ἔτος κατ' αὐτὴν γίνονται. Αἱ προίκες τῶν εἰς ὦραν καὶ

παρ' ὦραν γάμου, αἱ τοαλέται τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, τὰ δῶρα τῶν γονέων καὶ μνηστῶν καὶ αὐτὰ τὰ νεκροκόσμια τῶν πρεσβυτέρων ἐν αὐτῇ καὶ μόνῃ τῇ ἀγορᾷ προμηθεύονται. Αἱ πρόσδοι τῶν γαιοκτημόνων τὰ περισεύματα τῶν μισθωτῶν, αἱ οἰκονομίαι τῶν οἰκοδοσοινῶν, τὰ φιλοδωρήματα τῶν παιδίων, οἱ κόμβοι τῶν γραϊδίων, ἐδῶ εὐρίσκουσι τὸ καταστάλαγμα. Δὲν εἶναι λοιπὸν παράδοξον ἂν ὄλοι ἐδῶ πέρα ἀναμένουσι τόσον ἀνυπομότως τὸ πανηγυρί καὶ τὰς παρακολούθους αὐτοῦ ἀπολαύς καὶ παροχὰς.

Ἀπὸ τῆς ἐπάνωδος τῶν ἐκ τῶν ἀγρῶν μέχρι τῆς ἐναρξέως τῆς πανηγύρεως ἄνδρες καὶ γυναῖκες δὲν ἐνοοοῦσιν ἄλλην ἐνασχόλησιν ἢ τὴν προετοιμασίαν διὰ τὴν πανηγυρίαν. Οἱ ἄνδρες ἐξομαλύνουσι τὰς ληψοδοσίας τῶν, εἰσπράττουσι τὰ ὀφειλόμενα, κάμνουν τὰς σημειώσεις τῶν, χαλοῦν τὰ τραπεζικά τῶν καὶ ἂν τοὺς περισσεύσῃ καμμία ὦρα τὴν δαπανῶσιν εἰς καμμίαν πρέβαν ἐν τῷ καφενεῖῳ ἢ οἱ ταπεινότεροι καὶ παιδικώτεροι εἰς τοὺς ἀτραγάλους καὶ τὰ καρθία ἐν τῇ ἐδῷ. Αἱ γυναῖκες μετροῦν καὶ ξαναμετροῦν τὸ ἑαυτὸν χρηματίον, λογαριάζουσι καὶ ξαναλογαρίζουσι τὶ ταῖς χρειάζεται, κάμνουν ταῖς μπουγάδες τῶν, σπογγαρίζουσι καὶ ἀσβεστῶνουν καὶ συγγιρίζουσι τὰ σπήτια τῶν, ἐπιδιορθῶνουν τὰ φουστάνια τῶν, κάμνουν τὰ γλυκά τῶν. Εἶναι δὲ ἡ μόνῃ ἐποχὴ αὐτῆ τοῦ ἔτους, καθ' ἣν καταναλίσκουσι ποσότητα ἀνθρώπων πρὸς γλυκασμὸν τῶν λαρύγγων τῶν ἢ μᾶλλον ἐκείνων τῶν ἀναμενομένων ξένων. Εἶναι ἡ μόνῃ ἐποχὴ καθ' ἣν δύναται τις ν' ἀπογευθῇ καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐξω ἄλλο τὴ γλύκισμα παρεκτὸς τοῦ κλασικοῦ Λουκουμιου. Ἡ ζαχαροπλαστικὴ καὶ ἡ γλυκοποιητικὴ εὐρίσκονται εἰς τὴν νηπιώδη αὐτῆς κατάστασιν. Οἱ ἐπιήλυδες καφεπῶλαι εἶναι οἱ δυνάμενοι νὰ καταστρώσουν ἐπὶ τοῦ ταψίου τὰ ὀμοειδή τοῦ μπακλαβᾶ σχήματα καὶ μεμετρημένοι αἱ ἐπιτηδεύουμαι ἐν ταῖς κατωτέραις ἰδίως τάξεσι τὸ δέσιμον αὐτοῦ τοῦ τριγτοῦ ἢ τοῦ μελιτέ. Αὐταὶ ὀνομάζονται δασκάλισσαις καὶ περιέρχονται ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν ἐπὶ ἀμοιβῇ φκιάνουσαι καὶ ἐφοδιάζουσαι αὐτὰς μὲ τινὰ ποτήρια ματζουριου.

Ἄλλὰ καὶ αἱ ἀρχαὶ αὐταὶ ὀφείλουσι νὰ λάθωσιν ἐκτακτὰ τινὰ μέτρα πρὸς ὑποδεξιῶσιν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν. Ἡ διὰ ξηρῆς προσέλευσις καὶ ἀπέλευσις τῶν ξένων πανηγυριστῶν καὶ μὴ, ἐμπορευματούχων καὶ χρηματούχων, προκαλεῖται κατάληψιν τῶν ἐπικαιροτέρων διδῶν ὑπὸ στρατιωτικῆς δυνάμεως διὰ κάθε ἐνδεχόμενον ἂν οὐχὶ ληστρικῆς, τουλάχιστον φυγοδικικῆς ἐπισκέψεως τῶν φορτίων καὶ θυλάκων τῶν ταξιδιωτῶν· ἡ δὲ συσσώρευσις ἐν τῇ πόλει καὶ κατὰ τὴν πανηγυριστικὴν περιοχὴν παντὸς εἶδους πληθυσμοῦ, ἐπιτήρησιν τινὰ συντονωτέρων τῆς τῶν τεσσάρων ἢ πέντε κλητῶρων τῆς φασματώδους Κυπαρισσιακῆς ἀστυνομίας.

Αἱ! Ὀλοι αὐταὶ αἱ προσδοκίαι καὶ προετοιμασίαι καὶ πρόνοιαι ἔσχον χῶρον καὶ ἐφέτος ἐν ἐπαγγελίᾳ ζωηρᾶς καὶ γονίμου καὶ κερδαλέας καὶ ἡσύχου πανηγύρεως. Καὶ ἡ εὐλογία τῶν σιτηρῶν καὶ αἱ καλά τιμαὶ τῆς σταφίδος, καὶ ἡ καθησύχασις τῶν μεθοριακῶν καὶ ἡ κατατολὴ τῆς φυγοδικίας ὑπόσχονται πολὺ τὸ ἐν κυκλοφορίᾳ ἀργύριον· ὁ δὲ ἐξακολουθῶν πραῦς φθινοπωρινὸς καιρὸς καὶ ὁ φαειρὸς οὐρανὸς τοῦ ὠραίου αὐτοῦ κλίματος τῆς δυτικῆς Πελοποννήσου ὑπόσχονται πολλοὺς τοὺς προτελευσομένους καὶ ἀκμηρὰν τὴν ἀγοραπωλησίαν. Ἡδὴ τὰ καθ' ἐκάστην προσορμιζόμενα ἀτμόπλοια τῶν ἐταιριῶν παραμένουσι τέσσαρας καὶ πέντε ὥρας ἀποβιβάζοντα δέ-

ματα και κιβώτια, τὸ δὲ ἱππικὸν τῆς ἐπαρχίας ὅλης εἰς ἀένναον καὶ ἀνεπαρκῆ εὐρίσκειται κίνησιν.

Καὶ ἡ ἐπιτόπιος δὲ ἐξουσία κατέδειξεν ἐν τῇ παρασκευῇ τῆς παραδειγματικῆν προνοητικότητά πρὸς πρόληψιν παντὸς ἀπεικταίου . . . Ἀστυνομικὴ διάταξις διαρρήδην προέγραψε τοῦ περιβόλου τῆς πόλεως καὶ τῆς πανηγύρεως πᾶν κινητὸν θέατρον καὶ ᾠδικὸν καφενεῖον—ὑπονοοῦνται ἐξαίρουμένα τὰ βακχικὰ ἀκίνητα θέατρα καὶ γκαριστικὰ καφενεῖα—ἐδέησε δὲ τὸ γενικὸν καὶ ἀνεξαιρέτον τῆς διατάξεως αὐτῆς νὰ κολάσῃ ξένη τις χεὶρ, ἡ τοῦ ἐπαρχοῦ, ὡς ἐμαθον, ὑποβαλοῦσα εἰς προηγουμένην τῆς ἀρχῆς ἐκτίμησιν τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀπαγορεύσεως. Λέγεται ὅτι σκοπὸς τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς διατάξεως ταύτης κ. Δημάρχου ἦν νὰ προστατεύσῃ οὐχὶ μόνον τὰ αἶμα καὶ τὰ βαλάντια τῶν συνδημοτῶν του, ἀλλὰ καὶ νὰ βύσῃ καὶ προφυλάξῃ τὰ ὦτα αὐτῶν, ὡς ἄλλος Ὀδυσσεὺς τῶν συμπλωτῆρων του, ἀπὸ παντὸς εἰδους κερκικὴν ἐπίδρασιν, ἀλλὰ καὶ τὰ σώματα αὐτῶν ἀμίαντα νὰ διατηρήσῃ καὶ ἀκμαῖα διὰ τὰς μελλούσας δημοτικὰς ἐκλογὰς καὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν παρθένον καὶ ἀνεωτέριστον.

Τὸ κατόρθωμα θὰ ἐκτιμήσωμεν ἐκ τῶν ὑστέρων. Δὲν θὰ τὸ παρασιωπήσω δὲ ἐν τῇ ἐπομένῃ μου, ἐν ἣ ἐκθέσω σοι λεπτομερῶς τὰ κατὰ τὴν διάταξιν καὶ διέλευσιν τῆς πανηγύρεως αὐτῆς, ἐπιπροσθέτων σοι καὶ ἐμπορικὰς τινὰς καὶ στατιστικὰς πληροφορίας.

9 Σεπτεμβρίου 1882.

Κάπορος.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

(Ὀδὸς Ἑρμοῦ καὶ Βουλῆς, ἐπὶ τῆς γωνίας, πλησίον τῆς Πλατείας Συντάγματος).

Ἡ ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ εἶναι τὸ παλαιὸν πασίγνωστον Ξενοδοχεῖον Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς Ὀδοῦ Σταδίου.

Διευθυντὴς εἶναι ὁ ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς Αἰγύπτου κ. Λύσανδρος Ῥοβολόπουλος, ὁ ἀγαπητὸς τῆς Μεγάλης κελατείας τῆς Αἰγύπτου.

Ἡ ΝΕΑ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ἔχει ἐπίπλωσιν ὅλως καινουργῆ, δωμάτια εὐρύχωρα, ἀριστα διεσκευασμένα, εἶναι εἰς τὸ κέντρον τῆς ἀθηναϊκῆς κινήσεως, παρὰ τὴν Πλατείαν Συντάγματος, μὲ περιποιητικώτατον διευθυντήν, καλλίστην ὑπηρεσίαν καὶ ἐν γένει ὑπόσχεται τὴν πλέον ἀνετον καὶ εὐάρεστον διημέρευσιν εἰς τοὺς πελάτας αὐτῆς, εἴτε μόνους, εἴτε καὶ οἰκογενειακῶς. Λοιπὸν

Εἰς τὴν

ΝΕΑΝ ΑΙΓΥΠΤΟΝ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ἈΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ ἈΡΤΙ

Χριστοδούλου Λουκᾶ σχολάρχου Θεβῶν

Συντακτικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἔκδοσις τρίτη μετὰ πολλῶν βελτιώσεων καὶ μεταρρυθμίσεων 8ον σελ. 111 δρ. 1,65.

Κατάλογος τῶν Ἀνωμάλων ρημάτων καὶ ὀνομάτων κυρίως τῶν Ἀττικῶν πεζολόγων πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων καὶ τῶν γυμνασίων ἔκδοσις δευτέρα 8ον σελ. 194 δρ. 2,80.

Τοῦ αὐτοῦ συντακτικὸν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου ἔκδοσις γ'. 8ον σελ. 271 δρ. 2,80.

Κορομηλᾶ Δ. Α. **Κακὴ ὥρα** κωμῳδία ἔκδοσις ἐκλεκτὴ 16ον σελ. 47 δρ. 2,30.

Κατσελίδου Γ. **Ἐπίτομος ἱστορία τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας** ἀδεία τοῦ αὐτοκρ. ὀθωμανικοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως καὶ ὑπὸ τῆς πατριαρχικῆς κεντρικῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐπιτροπῆς ἐγκριθεῖσα πρὸς χρῆσιν τῶν σχολείων 16ον σελ. 122 δρ. 1,70.

Μαρουδῆ Κ. Γ. **Ἀλφαθητῆριον κατὰ νέαν μέθοδον**, ἔκδοσις ἐνάτη διεσκευασμένη καὶ πλήρης εἰκάνων τεύχ. Α'. 16ον σελ. 80 λ. 30. Τεύχος δεύτερον 16ον σελ. 65 λ. 25.

Σπαθάρη Α. **Στοιχεῖα τριγωνομετρίας εὐθυγράμμου καὶ Σφαιρικῆς** ἔκδοσις δευτέρα ἐπιηυξημένη καὶ βεβελτιωμένη πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων 8ον σελ.

Ἡμεροδελταίαι τοῦ ἔτους 1883 εἰς 4 σχήματα.

Προφητικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ ἔτους 1883 ὑπὸ τοῦ διχσήμου ἀστρονόμου Καζαμία. Ἔτος τεσσαρακοστὸν πέμπτον 16ον σελ. . . . λ. 25.

Σακελλαροπούλου. **Περὶ τοῦ ἰδωτικοῦ βίου τῶν Ῥωμαίων** ἐκ τοῦ γερμανικοῦ 8ον σελ. 123 δρ. 1,15.

Glasson **Στοιχεῖα τοῦ ἀστυκοῦ καὶ δημοσίου Γαλλικοῦ δικαίου κατὰ τὰς σχέσεις αὐτοῦ** πρὸς τὸ φυσικὸν δίκαιον καὶ τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν σύγγραμμα βραβευσθὲν ὑπὸ τῆς Ἀκαδημείας τῶν ἠθικοπολιτικῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ Ε. Glasson καθηγητοῦ ἐν τῇ Νομικῇ Σχολῇ τῶν Παρισίων, τῇ ἀδείᾳ δὲ τοῦ συγγραφέως μεταφρασθὲν ὑπὸ Π. Σ. Φωτιάδου διδάκτορος τῆς ἐν Ἀθήναις Νομικῆς σχολῆς 8ον σελ. 197 752. Τιμᾶται δρ. ν. 10.

Λυκούργου λόγος κατὰ Λεωκράτους σχολιασθεὶς πρὸς χρῆσιν τῶν γυμνασίων ὑπὸ Γ. Ν. Σωτηρίου 16ον σελ. 103. Τιμᾶται δρ. ν. 1,10 (παλαιῶν 1,25).

Ἡλιοπούλου Α. δοκίμιον περὶ τῆς Ἀκρίδος 1882 16ον σελ. 90. Τιμᾶται δρ. ν. 1 (πκλ. 1,15).

Μάττου Α. Ν. Συλλογὴ διρώνων, τριφώνων καὶ τετραφώνων ᾠσμάτων, πρὸς χρῆσιν τῶν ἑλληνικῶν σχολείων γυμνασίων, Μέρ. Α'. 1881 8ον σελ. 64. Τιμᾶται δρ. ν. 2,75.

Στοιχειῶδες Ἀλφαθητῆριον τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ὑπὸ Σ. Δ. Β. ἔκδοσις νέη βεβελτιωμένη καὶ ἐπιηυξημένη 16ον σελ. 152. Τιμᾶται δρ. ν. 0,80 (παλ. 0,90).